

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ

Εκδόσεις Λευκή Σελίδα • ΠΟΙΗΣΗ

Δημήτρης Π. Βαρτζιώτης
Το δάσος των κρίνων

Επιμέλεια: Ελένη Ζαφειρούλη

Σελιδοποίηση: GRAFIMA

Μακέτα εξωφύλλου: GRAFIMA

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Λάρα-Νιόβη Βαρτζιώτη

Φωτογράφος: André Bakker

Copyright © Εκδόσεις Λευκή Σελίδα και Δημήτρης Π. Βαρτζιώτης, Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Λευκή Σελίδα, Αθήνα 2018

ISBN: 978-960-9745-54-3

Εκδόσεις Λευκή Σελίδα

Σταδίου 10, 105 64, Αθήνα • Τηλ. & Fax.: 2103232870

www.lefkiselida.gr • e-mail: info@lefkiselida.gr

Αυτό το κείμενο που δημοσιεύεται από τις εκδόσεις «Λευκή Σελίδα» προστατεύεται από τους διεθνείς νόμους και τις διεθνείς συνθήκες που αφορούν τα συγγραφικά δικαιώματα. Η εκτύπωσή του σε χαρτί προορίζεται αποκλειστικά για τον αγοραστή και περιορίζεται στην προσωπική του χρήση. Κάθε άλλη αναπαραγωγή ή αντιγραφή, από όποιον και να προέρχεται, θα αποτελεί απομίμηση και θα υπόκειται στις προβλεπόμενες κυρώσεις από το σχετικό νομοθετικό πλαίσιο περί πνευματικής ιδιοκτησίας και από τις ισχύουσες διεθνείς συνθήκες για την προστασία των συγγραφικών δικαιωμάτων.

Δημήτρης Π. Βαρτζιώτης

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ

[ποίηση]

Περιεχόμενα

7.....	Το δάσος	Τα απογεύματα.....	34
8.....	Πού	Ντροπή.....	35
9.....	Αίφνης	Η μοσχοβολιά.....	36
10.....	Φυγή	Αγένεια.....	37
11.....	Χάθηκε	Οι χρονοδείκτες.....	38
12.....	Τα γένια	Ο γυρολόγος.....	39
13.....	Όταν	Το χάρισμα.....	40
15.....	Ο Τάυρος	Οι βουτιές.....	41
17.....	Άμα	Ο Νάρκισσος.....	42
18.....	Μπορεί	Το γέλιο.....	43
19.....	Φλυαρία	Τα χρήματα.....	44
20.....	Το σφυρί	Θέμα - ψέμα.....	45
21.....	Αθανασία	Η κίνηση.....	46
22.....	Πεθαμένη ζωή	Κυματίδια.....	47
23.....	Τα αγαθά	Ερώτημα.....	48
24.....	Τον κόσμο	Του φθινοπώρου.....	49
25.....	Σταγόνες και κύματα	Το κλάμα.....	50
26.....	Κάπου	Shall I compare thee	
27.....	Το ματωμένο μαχαίρι	to a summer's day?.....	51
28.....	Ο πλάτανος	Ένα καρφί.....	52
29.....	Τα φυλλώματα	Η κραυγή του πόνου.....	53
30.....	Το σμήνος	Η ώρα.....	54
31.....	Η κορνίζα	Το μοναστήρι.....	55
32.....	Μάλλον	Το πικ παλάκ.....	56
33.....	Του καθενός		

Το δάσος

Σαν θεριό νηστικό
πήρες την κατηφόρα
των ανθισμένων λόφων
όπου ένα μικρό αλογάκι
σε περίμενε
Το χάιδεψες
κι έφυγες καλπάζοντας
μέσα στο ανήλιο δάσος
των θρήνων
μ' ένα σμήνος
παρδαλών πεταλούδων
και λαλούντων πουλιών
να σε ακολουθεί
καταστρέφοντας το αγαθό θράσος
των κρίνων

Πού

Κάπου
εκεί στον όχτο
φωτισμένο από το φως
του φεγγαριού
σταμάτησε το ρυάκι
να κοιμηθεί ο βάτραχος
κι οι κουρασμένοι οδοιπόροι
ξύπνησαν αλαφιασμένοι
από τον ήλιο
για να δουν πως
είχαν χαθεί
μες στην απατηλή ερημιά
ενός μεσημεριού
κάποιου τόπου

Στο δάσος των μαραμένων κρίνων

Αίφνης

Καθισμένος στην πένθιμη
ηρεμία σου
λάλησε ένα μακρινό πουλί
και σκίρτησες

Στο δάσος των ξεχασμένων κρίνων

Φυγή

Γράφω, γράφω
ασταμάτητα
κι έξω ο ήλιος φεύγει
δεν με περιμένει
όμως γράφω, γράφω
δεν μπορώ, δεν σταματώ
ήλιε, ήλιε, σε παρακαλώ
μη φύγεις
περίμενέ με
βγαίνω, βγαίνω να σε προλάβω
κοίταξέ με, κοίταξέ με
τελειώνω, τελειώνω
για μια στιγμή ακόμα
ήλιε, μη φύγεις
Αλίμονό μου
σε μια στιγμή
νύχτωσε ο κόσμος
έφυγε, έφυγε ο κόσμος

Στο δάσος των ρημαγμένων κρίνων

Χάθηκε

Διονύση, σ' αυτή τη μικρή θάλασσα
έλουζα τη μικρή μου κόρη
τώρα μου μεγάλωσε εκείνη
κι η θάλασσα χάθηκε
μες στους ωκεανούς

Και στο δάσος των ανθισμένων κρίνων

Τα γένια

Σήμερα χάιδεψα
τα μεγαλωμένα γένια μου
ήταν σαν να ακουμπούσα
τον κορμό ενός μεγάλου πεύκου
κατάλαβα τελικά
πως τα γένια μου
ήταν ένα στήριγμά μου

Στο δάσος των αφύτρωτων κρίνων

Όταν

Όταν το μυαλό μου σταματούσε
στο μισοτελειωμένο πλεκτό
με τις καρφωμένες βελόνες
στο κουβάρι
Όταν τα μάτια μου κολλούσαν
στα απομεινάρια των κλαδιών
της κλαδεμένης κληματαριάς
Όταν το χέρι μου ακουμπούσε
στο φως της ασβεστωμένης πέτρας
μια μέρα γιορτινή
Όταν το δάχτυλό μου άγγιζε
το λαγαρό νερό με το κλωνάρι
του βασιλικού
Όταν μιλούσα σιγανά
στο νεογέννητο αρνάκι
που έτρεμε στον ήλιο
Όταν με τρόμαζαν
τα κουρασμένα χέρια του πατέρα
Όταν τα μάτια μου φωτίζονταν
στα λαμπυρίσματα της θάλασσας
των μικρών διακοπών
Όταν η καρδιά μου έτρεχε
στις ματιές και τα γελάκια των κοριτσιών
Όταν αποστήθιζα τους στίχους
για τα «φευγάτα χελιδόνια»

Όταν

Όταν τόσα και τόσα όταν θα θυμάμαι
κι όταν θα γράφω και θα ξαναγράφω
ίσως να μη με πάρουν
ίσως να μη με ξεχάσουν οι καιροί

Στο δάσος των αγέννητων κρίνων

Ο Ταύρος

Είχε πάρει λίγο το σούρουπο
 κι εκείνο το μεγάλο γελάδι
 έπρεπε να το βάλω
 στη μεγάλη αποθήκη του πατέρα μου
 Το ξεέλασα
 το έβαλα μέσα
 κι αμπάρωσα
 τη δίφυλλη σιδερένια πόρτα
 Αλλά εκείνο άρχισε να χτυπάει με δύναμη
 με τα κέρατά του την πόρτα
 τόσο ρυθμικά και βίαια
 που με έπιασε ένας φόβος
 μες στο απόβραδο
 Η σιδερένια πόρτα
 άρχισε να λυγίζει
 και με το τελευταίο χτύπημα
 άνοιξε στα δυο
 με σπασμένη την μπάρα
 Ησυχία
 Περιμένω να βγει ένας μαινόμενος ταύρος έξω
 Τίποτα
 Σε λίγο βγήκε από κει μέσα
 ένας ήσυχος άνθρωπος
 που μουρμούριζε κρατώντας
 ένα λάστιχο του ποτίσματος
 Πήγε και πότισε

το λουλούδι μιας γλάστρας
Κοίταξα μέσα στη μεγάλη αποθήκη
Πουθενά
ο φοβερός Μινώταυρος
Άρχισε να νυχτώνει για τα καλά

Στο δάσος των αμάραντων κρίνων

Άμα

Άμα χαθείς μες στις γαλήνες
και τις ταραχές
κι αν γύρω σου αδειάζει ο κόσμος
θα βλέπεις μόνο ποιητές
να τριγυρνάν με τα χαρτιά
και τα χαμόγελά τους

Στο δάσος των ξεριζωμένων κρίνων

Μπορεί

Αν ο Hardy έχει δίκιο
ότι οι πρώτοι αριθμοί
διακατέχονται από διαβολική μοχθηρία
τότε μόνο μία αγαθή αφέλεια
μπορεί να τους αντιμετωπίσει

Στο δάσος των τρυφερών κρίνων

Φλυαρία

Φλύαρος μέχρι
το χάος
της αβύσσου
μετά σιωπή

Στο δάσος των λυπημένων κρίνων

Το σφυρί

Έβαλε το τελευταίο
πετραδάκι και μετά
καμάρωσε
Ύστερα πήρε ένα σφυρί
και το γκρέμισε

Στο δάσος των γαλάζιων κρίνων